

ЕЛОДІ

В Інофі час плинув ніби навпаки. Поки решта світу просувалася вперед, тутешній пустельний край чимраз далі скочувався в минуле. Сімдесят років посухи перетворили й так мізерні родючі землі герцогства на безмежні піщані дюни. Люди добували воду з кактусів, які вирощували в садах, і торгували бартером: відрізок домотканого полотна за полагоджену огорожу, десяток яєць за настоянку від зубного болю, а в особливих випадках — козу за мішечок дорогоцінного чужоземного борошна.

— А попри все, тут гарно, — сказав герцог Річард Бейфорд, спрямувавши коня до краю плоскогір'я, звідки розгортався краєвид світло-брунатої місцевості, лише де-не-де помережаної то сухорлявими гілками залізних дерев, то жовтими квітами акацій.

Він був високий і жиливий чоловік, хоч обличчя вже вкрилося зморшками за чотири з половиною десятки років під безжальним сонцем.

— Гарно завдяки цьому, а не попри, — лагідно виправила Елоді, його двадцятирічна донька, що їхала поруч.

Вона допомагала батькові зі справами герцогства, скільки себе пам'ятала, і колись успадкує роль розпорядниці Інофі.

Лорд Бейфорд тихо розсміявся.

— Як завжди, твоя правда, голубко. В Інофі гарно завдяки всьому, що тут є.

Елоді всміхнулася. У низовині під плоскогір'ям з тіні хілопсиса, тобто пустельної верби, вискочила довговуха лисиця й кинулася за валун наздоганяти когось — мабуть, піщанку чи ящірку. Далі на схід каскадом піщаних гір здіймалися та опадали хвилясті дюни — аж до блискучого моря. Навіть суха спека обіймала Елоді, наче давня подруга.

Кущі позаду зашелестіли.

— Дозвольте, лорде Бейфорде.

Спочатку показався чоловік із пастушим костуром у руках, а вже за мить вибрела слідом і його отара бородатих сірих пустельних кіз. Не розбираючи, вони щипали колючі стебла й шпичастий цвіт та ковтали цілком. От якби інофійцям такі сталеві зуби та шлунки — їм значно легше виживалося б у такому суворому краю.

— Добридень, леді Елоді.

Поки герцог із Елоді спішувалися, пастух зняв пошарпаного капелюха та схилив голову.

— Чим можемо стати в пригоді, Іммануелю? — запитав лорд Бейфорд.

— Ем, ваша світлосте... Мій старший син, Серджіо, одружується, і нам буде треба новий будинок для його сім'ї. Я сподівався, що, ем, ви могли б...

Щоб не запала незручна мовчанка, лорд Бейфорд устряг і підказав:

— Треба будівельні матеріали?

Іммануель покрутив у руках костур, а тоді кивнув. За інофійським звичаєм, у день весілля батьки дарували синам будинок, а матері донькам — власноруч зшитий одяг. От тільки дотримуватися традицій ставало дедалі тяжче з кожним десятиліттям злиднів.

— Нам за честь виділити матеріали Серджіо на будинок, — сказав лорд Бейфорд. — Треба, може, допомогти з будовою? Елоді — майстриня на сонячні дистилятори води.

— Правда, — підтвердила вона. — І нужники я добре копаю, якраз придадуться Серджіо з дружиною, коли поп'ють води з дистилятора.

Іммануель лише витріщив на неї очі.

Елоді вилаялася про себе. У неї, на жаль, був дар — ляпнути не те й не тоді. Під час розмов, надто якщо це їй випадало щось казати, Елоді кам'яніла: плечі напружені, в горлі пересихає, а раніше зв'язні думки сипляться одна поверх другої, як книжки з перевернутої полиці. Тож вона випалювала, що опинилося згори тієї купи, — і слова завжди виявлялися недоречними.

Її, звісно, шанували. Люди поважали її відданість Інофі. Щотижня Елоді кілька днів присвячувала орендарям: їздила під палючим сонцем від оселі до оселі — чи, бува, щось потрібно тій чи тій родині? Допомогала з усім: і ставити пастки на щурів поміж курниками, і почитати дітям казки про принцес та драконів — це їй було залюбки. Її для цього виростили. Як любила повторювати її мати, віддавати себе іншим — найшляхетніша жертва.

— Елоді мала на увазі, — невимушено допоміг лорд Бейфорд, — що не боїться брудної роботи.

«Слава всьому святому, що батько досі за головно-го», — подумала Елоді. Колись вона стане герцогинею. А наразі як добре, що на чолі герцогства — харизматичний Річард Бейфорд.

Елоді далі слухала, що вони говорили, — Іммануель перелічував, скільки дерева та цвяхів знадобиться, — але

обернулася назад, до бляклих земель та відкритих вод позаду. Вид на море ще з малих років допомагав їй заспокоїтися, тож вона зосередилася на тому, як зблискують хвилі під сонцем, і пекуча обмовка про нужник злегка відпустила, а напружені плечі потрохи розслабилися.

Зітхнула з полегшенням.

Може, у минулому житті вона була морячкою. Або птахою мартином. Чи, може, вітром. Бо, дарма що дні свої Елоді присвячувала Інофі, вечорами мріяла про відкритий океан. Їй подобалося сидіти в місцевих тавернах і слухати історії моряків про чужі землі: які там свята, що за традиції. Які землі, яка погода. Як вони живуть і кохають, навіть як помирають. Елоді збирала ці оповідки, наче ворона — блискучі гудзики, кожна історія була для неї диковинним скарбом.

Коли завершили зі списком потрібного для будинку Серджіо, а Іммануель відвів своїх кіз, лорд Бейфорд приєднався до Елоді на краю плато. Вони разом вдивлялися в далечінь, аж тут на обрії з'явилася цятка.

Елоді здивовано схилила голову набік.

— Як думаєш, що це?

Торговельним суднам Інофі з таким потрібним вантажем зерна, фруктів і бавовни ще зарано вертатися з-за кордону.

— Є лише один спосіб дізнатися, — підморгнув лорд Бейфорд, вискакуючи на коня. — Хто останній до гавані, копає для Серджіо нужник!

— Батьку, я не збираюся наввипередки...

Але він уже скавав униз на коні.

— Нечесно! — крикнула вслід йому Елоді, і собі застрибуючи на коня.

— Це мій єдиний шанс виграти! — гукнув він у відповідь через плече.

Елоді розсміялася й пустила коня навздогін, бо їй справді то було так.

Корабель прибув під багатими прапорами: насичений багрянець із позолоченими краями, на носі судна гордовито виблискував золотий дракон. Офіцери на борту в оксамитовій формі з вишуканою золотою вишивкою довкіл кожного гудзика та по краю манжет, і навіть прості моряки — у яскраво-червоних беретах, прикрашених пружними золотими китицями.

Натомість гавань Інофі скидалася на висохлого, скоцюрбленого старигана: посіріла та потріскана, з побитими сіллю й сонцем причалами. Опори поросли черепашками, що їй не видно дерева, та голосно скрипіли від кожної хвилі — ніби давні кості скаржаться на вітер і сирість.

Порт був досить великий, бо Інофі годувалося з торгівлі. Герцогство постачало два природних ресурси — смолу акації та брикети гуано (висушений пташиний послід на добриво) — і за це отримувало трохи ячменю, кукурудзи та бавовни — ледве достатньо, щоб вижити інофійцям.

Якщо одну половину життя Елоді проводила на сухих рівнинах герцогства, то другу — на пірсах, де підбивала рахунки на експорт та імпорт, нахапавшись при цьому від торговців дрібку від їхніх мов. Але кольори цього корабля були їй незнайомі, як і його герб: золотий дракон зі снопом пшениці в одній лапі й гроном чи то винограду, чи якихось ягід — у другій. Коли Елоді дісталася до причалу, лорд Бейфорд був уже там.

«Поганий знак». Елоді про себе всміхнулася. Мореплавці — забобонний народ. Але що забобонніші люди, то кращі оповідки й легенди розповідають, тож їй дуже сподобалося спілкуватися з командою в цій морській подорожі. Морякам не заважала її недолугість зі словами — хто живе та помирає з морської ласки, не сильно переймається незугарними діалогами.

Однак, на відміну від Гомію, Елоді нетерпеливилося побачити Аврею. Відколи Елоді запропонували заручини, вони з принцом Генрі обмінялися кількома листами. Аврейські судна значно швидші за інофійські кораблі й долали шлях між Авреєю та Інофі за кілька тижнів, а не місяців. У своїх листах Генрі охайним, гострим почерком писав про красу та достаток свого острова. Елоді писала про свій народ, невтомно гордий власною працею. І, звісно, писала про наймилішу їй у світі людину — про сестру. Нині Флорія марила хитросплетеними лабіринтами, які Елоді вигадувала й зображала в різних цікавих формах: вулик, койот, святковий торт до тринадцятого дня народження Флорії.

Власне, сестра й підштовхнула Елоді намалювати для Генрі лабіринт у формі серця та вкласти його в останній лист, у якому Елоді погоджувалася на заручини та повідомляла, що їхній корабель прибуде до Авреї перед вересневими жнивами. А вже вірна собі Елоді, звісно, не просто накреслила якесь сердечко, а намалювала анатомічно правильне.

Заднім розумом, *можливо*, вийшло відстрашливо. Елоді сподівалася, що Генрі так само ладен затуляти очі на її промахи в навичках соціалізації, як і моряки.

Вона досі не була певна, що виграє від цього шлюбного контракту Аврея, зате прекрасно знала, що отримає Інофі: більше, ніж Елоді зможе дати їм вдома, навіть якщо покладе всю себе до останньої краплі поту та до останньої крихти душі. Не прогудеш цілу країну самою силою волі.

Вологий туман торкнувся щоки, ніби втішливим поцілунком. Елоді зробила правильний вибір, коли ступила на борт корабля. Скоро вони прибудуть в Аврею, і все здійсниться. А що стосується самого шлюбу — вона над ним працюватиме. І почуття тут не мають значення. Елоді служитиме людям Інофі.

Лейтенантка Равелла підійшла та вклонилася. Королівська посланниця супроводжувала Елоді з сім'єю до Авреї.

— Знаєте, якщо хочете, я попрошу в капітана Кроата для вас нормальний секстант.

Лейтенантка кивнула на шпильку у волоссі Елоді. Мабуть, була десь поблизу, коли Елоді намагалася скористатися аксесуаром у своєрідний спосіб.

— Не треба, у мене кращий, — відказала Елоді й замиєть уже збагнула, як грубо це прозвучало. — Перепрошую, я мала на увазі, що знаю, як працює мій саморобний секстант, тож, ем, не треба зайвого клопоту. Все одно зірок не видно. Але дякую.

— Я вражена, що ви вмієте прокладати шлях нічним небом, дарма що ніколи не були в морі.

— Навіть не думала ніколи, що покину Інофі.

— Ні? — Лейтенантка Равелла схилила голову набік. — А навіщо тоді вчитися навігації за зірками чи мови тих, хто заходить у гавань, якщо не для